

РЕШЕНИЕ

№ 892

гр. София, 13.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 03.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **6486** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

Делото е образувано по искова молба, вх. № 17980/12.06.2019 г. от [фирма] (предишно [фирма]), със седалище и адрес на управление в [населено място]. Предявен е срещу Комисията за енергийно и водно регулиране иск за имуществени вреди – сумата от 1 356 лева (с включен ДДС), представляваща заплатено възнаграждение на Адвокатско дружество „В., Ж. и партньори“, за оказване на правна защита, съдействие и процесуално представителство по НАХД № 1315/2015 г. на Районен съд – Велико Търново, против издадено от председателя на Комисията - ответник Наказателно постановление № НП-353/17.12.2014 г., заедно със законната лихва от датата на предявяване на иска (12.06.2019 г.), до окончателното изплащане на сумата.

С постановено в закрито съдебно заседание на 06.11.2019 г., във връзка и с Определение № 6176/19.08.2019 г., по адм. дело № 6487/2019 г. настоящият съдебен състав присъедини за съвместно разглеждане адм. дело № 6487/2019 г., което е образувано във връзка с предявена от същото дружество искова молба, срещу същия ответник, за оказана правна защита, съдействие и процесуално представителство, във връзка със същото наказателно постановление, но пред Административен съд – Велико Търново, по КНАХД № 10404/2015 г., с предмет-касационна жалба от КЕВР, против Решение № 624/27.10.2017 г. на РС – Велико Търново, по НАХД № 1315/2015

г., отменящо Наказателно постановление № НП-353/17.12.2014 г. Така, предмет на настоящото адм. дело № 6486/2019 г. са двете искиви молби от [фирма], представляващи (чл. 210, ал. 1 ГПК) кумулативно, обективно съединени искиве.

В съдебното производство ищецът е представляван от упълномощен адвокат, които: поддържа исковите молби; прави уточнение на заявените претенции за лихви върху размерите на обезщетенията за имуществени вреди, а именно, считано от 14.01.2016 г. - датата на Решение № 6/14.01.2016 г. на Административен съд – Велико Търново, по КНАХД № 10404/2015 г., с което е оставено в сила Решение № 624/27.10.2015 г. на РС – Велико Търново, по НАХД № 1315/2015 г., отменящо Наказателно постановление № НП-353/17.12.2014 г.; пледира за уважаване на исковите молби изцяло, излагайки включително и доводи за неоснователност на противопоставените от ответника възражения; претендира възстановяване на разноските за водене на делото, съгласно списък; представя и писмена защита.

Упълномощеният от ответника юрисконсулт, с писмени отговори, подписани от председателя на КЕВР, в съдебно заседание и с писмено становище от 05.02.2020 г. оспорва исковите молби изцяло, с аргументи, че: дружеството - ищец е разполагало с юрисконсулти и ангажирането на адвокатското дружество не се дължи на обективна необходимост, а на субективна преценка; по време на обжалването на наказателното постановление по съдебен ред дружеството не е поискало своевременно присъждане на адвокатско възнаграждение; размерът на заплатеното от дружеството адвокатско възнаграждение е несправедлив и необоснован, по аргумент от чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата, тъй като делото (делата) са „с изключително ниска правна и фактическа сложност“; доказателствата за заплатено адвокатско възнаграждение, предмет на исковата молба, не са безспорни. Счита за процесуално недопустимо уточнението на ищеца, относно началния период за изчисляване на лихви върху обезщетенията за имуществени вреди, защото: така се предявява на практика нов иск; за присъждането на лихви върху обезщетение е приложима разпоредбата на чл. 86 ЗЗД. Възразява за прекомерност и на адвокатското възнаграждение, претендирано по настоящото дело. Желаете юрисконсултско такова.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за частична основателност на „исквата молба“, до размер от 300 лева, че следва да бъде намален размерът на обезщетението, предвид ниската фактическа и правна сложност на делата.

Съдът изиска и приложи по настоящото дело НАХД № 1315/2015 г., по описа на Районен съд – Велико Търново, както и КНАХД № 10404/2015 г. на Административен съд- Велико Търново.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, съобразявайки заявените с исковите молби претенции, доводите на страните и доказателствата по делото, приети без оспорване от ответника, приема за установено от фактическа страна следното.

С Наказателно постановление № НП-353/17.12.2014 г. председателят на ДКЕВР (понастоящем – КЕВР) е наложил на [фирма] (понастоящем – [фирма]) имуществена санкция, в размер на 20 000 лв. (двадесет хиляди лева), на основание чл. 206, ал. 1 от Закона за енергетиката. Наказателното постановление е оспорено от дружеството пред Районен съд – Велико Търново, който го отменил с Решение № 624/27.10.2015 г., по НАХД № 1315/2015 г. Въззивното решение е обжалвано от наказващия административен орган, пред Административен съд – Велико Търново, който, с Решение № 6/14.01.2016 г., по КНАХД № 10404/2015 г. е оставил в сила

въззивното съдебно решение, отменящо Наказателно постановление № НП-353/17.12.2014 г.

Ищецът претендира и твърди, че за осъществена защита и процесуално представителство, във връзка с Наказателно постановление № НП-353/17.12.2014 г. е заплатил възнаграждение на Адвокатско дружество „В., Ж. и партньори“, както следва: А/ пред РС – Велико Търново, по НАХД № 1315/2015 г., в размер на 1 356 лева, с включен ДДС, видно от: договор за правна защита и съдействие, № 3569/20.01.2015 г., фактура № 000...3865/20.01.2015 г., платежно нареждане от 22.01.2015 г., заверен отчет от банкова сметка; Б/ пред Административен съд – Велико Търново, по КНАХД № 10404/2015 г. - 1 356 лева, с включен ДДС, видно от: договор за правна защита и съдействие, № 6805/01.12.2015 г., фактура № 000...7415/01.12.2015 г., платежно нареждане от 12.12.2015 г., заверен отчет от банкова сметка. Именно двете суми, в общ размер на 2 712 лева представляват цената на исковете за обезщетяване на имуществени вреди, заедно със законните лихви, считано от 14.01.2016 г. - датата на Решение № 6/14.01.2016 г. на Административен съд – Велико Търново, по КНАХД № 10404/2015 г., с което е оставено в сила Решение № 624/27.10.2015 г. на РС – Велико Търново, по НАХД № 1315/2015 г., отменящо Наказателно постановление № НП-353/17.12.2014 г.

Ответникът отрича претендираното право на обезщетяване, съображения за което е изложил в писмения отговор и в представеното становище, за което стана дума по - горе.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след анализа на доказателствата и на доводите на страните, формира следните правни изводи по същество.

Така предявените кумулативно, обективно съединени искове са процесуално допустими за разглеждане, по реда на Глава единадесета „Производства за обезщетения“ АПК, вр. чл. 1 от Закона за отговорността на Държавата и общините за вреди. Процесуално допустимо е и одобреното Съда, и направено от ищеца в първото по делото съдебно заседание (молба на л. 54 от делото) изменение на искането, в хипотезата на чл. 214, ал. 1, изр. второ ГПК, досежно началния момент на претенцията за лихви върху обезщетението за имуществени вреди. В този смисъл – неоснователно е възражението на ответника, че уточняването на началния момент на претенцията за законни лихви представлява нов иск. Така, с исковите молби се претендира присъждане на законни лихви върху 1 356 лева+1 356 лева, считано от датата на предявяване на двете иски молби (- 12.06.2019 г.), до окончателното изплащане на сумата. След направеното в съдебно заседание уточнение ищецът, в съответствие с т. 4 от ТР № 3/22.04.2005 г. на ВАС, по тълк. дело № 3/2004 г. претендира присъждане и на законни лихви, считано от 14.01.2016 г. - датата на Решение № 6/14.01.2016 г. на Административен съд – Велико Търново, по КНАХД № 10404/2016 г., с което е оставено в сила Решение № 624/27.10.2015 г. на РС- Велико Търново, по НАХД № 1315/2015 г., отменящо Наказателно постановление № НП-353/17.12.2014 г.

Безспорно е, че Наказателно постановление № НП-353/17.12.2014 г., издадено от председателя на ДКЕВР, с което на [фирма] е наложена имуществена санкция, в размер на 20 000 лв. (двадесет хиляди лева), на основание чл. 206, ал. 1 от Закона за енергетиката е било отменено, считано от 14.01.2016 г. Съдът приема за установено и доказано също, че: дружеството – ищец е заплатило на Адвокатско дружество „В., Ж. и партньори“ сумата от 1 356 лева, с включен ДДС за защита и процесуално представителство по НАХД № 1315/2015 г. на РС – Велико Търново, и 1 356 лева, с

включен ДДС за защита и процесуално представителство по КНАХД № 10404/2016 г. на Административен съд - Велико Търново; за процесуално представителство на [фирма] пред РС- Велико Търново Адвокатско дружество „В., Ж. и партньори“ е преупълномощило адвокат, вписан в Адвокатска колегия – В. Т., като същият адвокат е участвал в заседанието пред Административен съд – Велико Търново, по КНАХД № 10404/2016 г., а за процесуално представителство пред районния съд е преупълномощил друг адвокат. Плащанията на договорените възнаграждения към адвокатското дружество се установяват от представените от страна на ищеца, неоспорени от представителя на ответника и изброени по - горе договори за правна защита и съдействие, фактури, платежни нареждания и заверени отчети от банкова сметка.

Съдът не намира основания да дискредитира доказателствената стойност на тези писмени доказателства. Съответните пълномощни и договори за правна помощ са налични и в делото на РС – Велико Търново, както и в това на Административен съд – Велико Търново.

Исковете за обезщетяване на вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействие на административни органи и длъжностни лица се разглеждат по реда на Глава единадесета АПК (чл. 203 и сл.), а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Чл. 1 ЗОДОВ постановява, че Държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействие на техни органи и длъжностни лица, при или по повод изпълнение на административна дейност, като исковете се разглеждат по реда на Административнопроцесуалния кодекс. За да възникне правото на иск по този ред, респ., за да бъде доказана основателността на такъв иск задължително е необходимо наличието на следните предпоставки, които следва да са в кумулативна връзка: незаконосъобразен административен акт или действие/ бездействие на орган или длъжностно лице на Държавата; причинена вреда - имуществена и/или неимуществена; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието, и настъпилата вреда. Условие за допустимост на иска (чл. 204, ал. 1 АПК) е административният акт да бъде отменен по съответния ред. С Тълкувателно постановление № 2/19.05.2015 г. на ВКС и ВАС се прие, че исковете за вреди от незаконосъобразни наказателни постановления, действия и бездействия по налагане на административни наказания са родово подсъдни на административните съдилища. Според Тълкувателно решение № 1/15.03.2017 г., по тълк. дело № 2/2016 г. на ОСС от ВАС, „при предявени пред административните съдилища иски по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица, по смисъла на чл. 4 от този закон“. В мотивите на същото тълкувателно решение е прието още, че: „делата за обезщетения по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са искиви производства, те се развиват по правилата на ГПК, доколкото материята не е уредена от АПК, и в тях страните могат да представят всички относими доказателства в подкрепа на твърденията си, да навеждат всякакви доводи в тяхна защита, да правят възражения и да се защитават с всички допустими от закона средства. Цитирайки ТП № 2/19.05.2015 г. на ВКС и ВАС, и ТР № 1/15.03.2017 г. на ВАС, настоящият съдебен състав отговаря и на част от

възраженията на юрисконсулта на ответника, определяйки ги като неоснователни, макар същият да счита, че „не трябва да се абсолютизира значението на ТР № 1/15.03.2017 г.“. Неоснователно е и възражението, че дружеството – ищец е разполагало с юрисконсулти ищец и ангажирането на адвокатското дружество не се дължи на обективна необходимост, а на субективна преценка. Наличието на такива служители не е ограничавало възможността [фирма] да ангажира специализирана адвокатска защита, във връзка със стотиците, сходни с процесното по настоящото дело наказателни постановления, с които Комисията – ответник е наложила имуществени санкции от 20 000 лева по всяко едно от тях. Естествено е, че преценката, дали да бъдат наети адвокати е субективна и е предпоставена изцяло от волята и решението на управляващите търговското дружество органи. Наличието на назначени по трудови правоотношения юрисконсулти не е основание да бъде ограничавано правото на избор, дали интересите на дружеството да бъдат защитавани от професионални адвокати. Обстоятелството, че по делото пред РС – Велико Търново и по това пред Административен съд – Велико Търново санкционираното дружество не е поискало своевременно присъждане на адвокатски възнаграждения е свързано с общоизвестния факт, че в съдебните производства, водени по реда на Глава трета, Раздел V, вр. чл. 84 ЗАНН, преди 03.12.2019 г. не съществуваше правна възможност за присъждане на разноски за водене на делата, включително за заплатено адвокатско възнаграждение. С други думи, непредявяването по НАХД № 1315/2015 г. и по КНАХД № 10404/2015 г. на искания за присъждане на разноски, не преклутира правото на ищеца да стори това по реда на чл. 203 и сл. АПК, вр. чл. 1 ЗОДОВ, в съответствие с вече цитираното ТР № 1/15.03.2017 г., по тълк. дело № 2/2016 г. на ОСС от ВАС.

Съдът намира дефинираните по – горе в решението искиви претенции за основателни и доказани, понеже са налице в кумулативна връзка всички елементи от фактическия състав на чл. 203, чл. 204 АПК и чл. 1 ЗОДОВ. Заплатените възнаграждения за адвокатска защита, срещу издаденото от председателя на ДКЕВР Наказателно постановление № НП-353/17.12.2014 г. представляват имуществена вреда за ищеца, която е в пряка и непосредствена причинна връзка с незаконосъобразното постановление, отменено от РС – Велико Търново, с влязло в законна сила на 14.01.2016 г. Решение № 624/27.10.2015 г., по НАХД № 1315/2015 г. Заплатените на адвокатското дружества възнаграждения за двете съдебни инстанции са съобразени изцяло с разпоредбите на чл. 18, ал. 2, вр. чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет, за минималните размери на адвокатските възнаграждения, тъй като са определени именно в минимален размер.

Според разпоредбата на чл. 18, ал.2 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, „за процесуално представителство, защита и съдействие по дела срещу наказателни постановления, в които административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 върху стойността на санкцията, съответно обезщетението, но не по-малко от 300 лв.“. Процесният случай попада именно в тази хипотеза, но не в хипотезата на ал. 3, досежно израза „извън случаите по ал. 2“. Алинея 2 на чл. 7, към която препраща чл. 18, ал. 2 от Наредбата поставя размера на адвокатските възнаграждения, в зависимост от защитавания материален интерес. За случая, наложената с

Наказателно постановление № НП-353/17.12.2014 г. санкция е в размер на 20 000 лева. Релевантна е нормата на чл. 7, ал. 2, т. 4, в редакцията, действала до 28.10.2016 г., т.е. и след сключване на процесните договор за правна защита и съдействие, № 6805/01.12.2015 г., договор за правна защита и съдействие, № 3569/20.01.2015 г. и преди постановяването на Решение № 9273/27.07.2016 г., по адм. дело № 3002/2015 г. от 2016 г. на ВАС на РБ, с което тази норма е отменена. С оглед публичното оповестяване на съдебното решение на ВАС, отмяната на нормата е в сила от 23.05.2017 г. Така, при защитаван интерес от 20 000 лева минималният размер на адвокатското възнаграждение е: 830 лв. + 3% за горницата над 10 000 лева=1 130 лева. Върху 1 130 лева е начислен 20 % ДДС, съобразно § 2а, предл. второ ДР на Наредба № 1/09.07.2004 г., понеже Адвокатско дружество „В., Ж. и партньори“ е било регистрирано по ЗДДС – факт, който не е оспорен от ответника. Поради включването на ДДС (226 лв.) сумата е определена на 1 356 лева – толкова, колкото ищецът претендира по отделно за две съдебни инстанции и колкото е следвало да бъде, съобразно коментираните правила на Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Изложеното **в мотивите** ТР № 1/15.03. 2017 г. по тълк. дело № 2/2016 г. на ВАС становище („възражението по чл. 78, ал. 5 ГПК за прекомерност на платения адвокатски хонорар при несъответствие с действителната фактическа и правна сложност на делото и възможността на съда да го намали до минималния такъв, определен от наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата, е действително една от възможностите на страната, в случая държавата, да защити правата си и да не позволи на ответната страна да бъде присъден хонорар, несъответстващ на критериите на този член от закона - „справедлив и обоснован“) не следва да бъде разбирано и тълкувано в смисъл, че Съдът е задължен от една страна, а от друга, че може да намалява адвокатското възнаграждение и тогава, когато е било определено в минимален размер. Неправилно е да се твърди, че адвокатско възнаграждение, определено според задължителни норми (критерии) на Наредбата може да бъде прекомерно, респ. – несправедливо и необосновано, по аргумент от чл. 36, ал. 2, изр. второ от Закона за адвокатурата, тъй като такава теза е „non-sens“. Според изр. второ, ал. 2, чл. 36 ЗА „Този размер трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа“. Цитираната норма не разделя от понятието за „минимален размер“ двете понятия - за „справедливост“ (в смисъл на безпристрастност, обективност) и „обоснованост“, в смисъл на подкрепено с факти и доказателства. Законодателят е делегирал на Висшия адвокатски съвет права (чл. 121, вр. чл. 36, ал. 2, изр. второ от Закона за адвокатурата) да регламентира задължителни минимума на адвокатските възнаграждения и е логично тези минимума да съответстват на (да включват) понятията за справедливост и обоснованост. Предвид тези съображения Съдът не приема за основателно направеното от представителя на ответника възражение, по смисъла на чл. 78, ал. 5 ГПК. Впрочем и тази разпоредба (естествено) ограничава Съда в преценката, до какъв размер може да намали адвокатското

възнаграждение - не по-малко от минимално определения размер, съобразно чл. 36 ЗА. Когато възнаграждението е определено в минималния размер, не следва изобщо да бъде обсъждана фактическата и/или правна сложност на съответното дело.

Двата, кумулативно, обективно съединени иска са основателни и доказани изцяло, за претендирания размер от общо 2 712 лева. Върху тази сума ответникът дължи и лихви за забава, считано от 14.01.2016 г. - датата на Решение № 6/14.01.2016 г. на Административен съд – Велико Търново, по КНАХД № 10404/2016 г., с което е оставено в сила Решение № 624/27.10.2015 г. на РС- Велико Търново, по НАХД № 1315/2015 г., отменящо Наказателно постановление № НП-353/17.12.2014 г. Това е денят, от който длъжникът КЕВР е изпаднал в забава, по смисъла на т. 4 от Тълкувателно решение № 3/22.04.2005 г. на ВКС, по тълк. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК.

Така очертаният изход на спора определя като основателна (чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ) и претенцията на ищеца, за възстановяване на разноските за водене на делото: държавна такса, общо 50 лева по двете съдебни дела и заплатеното възнаграждение за един адвокат - 396 лева, с включен ДДС (списък и доказателства на л.л. 62-756-64), или общо – 446 лева. Неоснователно, предвид нормата на чл. 10, ал. 3, изр. второ ЗОДОВ е искането за присъждане на адвокатско възнаграждение, в размер на още 396 лева, във връзка с предявената и предмет на адм. дело № 6487/2019 г. (прекратено и присъединено към настоящото дело) искова молба. Двете искиви молби са разгледани в едно съдебно производство. Възражението на процесуалния представител на ответника за прекомерност, направено и относно адвокатското възнаграждение за настоящото дело, Съдът приема за неоснователно, с оглед чл. 8, ал. 1, т. 2 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2, вр. чл. чл. 203 – 205 АПК, чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА КОМИСИЯ ЗА ЕНЕРГИЙНО И ВОДНО РЕГУЛИРАНЕ да заплати на [фирма] (предишно [фирма]), със седалище и адрес на управление – [населено място], ЕИК:[ЕИК] обезщетение за имуществени вреди, в размер на 1 356 лева (хиляда, триста и петдесет и шест лева), представляваща заплатено възнаграждение на Адвокатско дружество „В., Ж. и партньори“, за защита по НАХД № 1315/2015 г., по описа на Районен съд- Велико Търново, срещу издадено от председателя на Комисията Наказателно постановление № НП-353/17.12.2014 г., заедно със законната лихва, считано от 14.01.2016 г. (датата на Решение № 6/14.01.2016 г. на Административен съд – Велико Търново, по КНАХД № 10404/2016 г., с което е оставено в сила Решение № 624/27.10.2016 г. на РС- Велико Търново, по НАХД № 1315/2015 г., отменящо

Наказателно постановление № НП-353/17.12.2014 г.), до окончателното изплащане на обезщетението.

ОСЪЖДА КОМИСИЯ ЗА ЕНЕРГИЙНО И ВОДНО РЕГУЛИРАНЕ да заплати на [фирма] (предишно [фирма]), със седалище и адрес на управление – [населено място], ЕИК:[ЕИК] **обезщетение за имуществени вреди, в размер на 1 356 лева** (хиляда, триста и петдесет и шест лева), представляваща заплатено възнаграждение на Адвокатско дружество „В., Ж. и партньори“, за защита по КНАХД № 10404/2016 г., по описа на Административен съд – Велико Търново, по касационна жалба от КЕВР, против Решение № 624/27.10.2015 г. на РС – Велико Търново, по НАХД № 1315/2015 г., **заедно със законната лихва, считано от 14.01.2016 г.** (датата на Решение № 6/14.01.2016 г. на Административен съд – Велико Търново, по КНАХД № 10404/2016 г., с което е оставено в сила Решение № 624/27.10.2015 г. на РС- Велико Търново, по НАХД № 1315/2015 г., отменящо Наказателно постановление № НП-353/17.12.2014 г.), до окончателното изплащане на обезщетението.

ОСЪЖДА КОМИСИЯ ЗА ЕНЕРГИЙНО И ВОДНО РЕГУЛИРАНЕ да възстанови на [фирма], със седалище и адрес на управление – [населено място], ЕИК:[ЕИК] разноските за водене на настоящото дело и заплатеното възнаграждение за един адвокат, в общ размер на 446 лв. (четиристотин и четиридесет и шест лева).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: